

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 września 2014r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) (...) (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w Ł. przeciwko (...) Spółka Komandytowa w K. k. L.,

o zapłatę 4.224,91 zł, rozpoznając zarzuty strony pozwanej od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 4 czerwca 2013 roku, w sprawie sygn. akt XIII GNc 2969/13, utrzymał w mocy przedmiotowy nakaz zapłaty w zaskarżonej części.

Powyższe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyła strona pozwana, która zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego materiału i przyjęcie za udowodnione twierdzenie strony powodowej o wysokości dochodzonego roszczenia,

2. art. 101 k.p.c. poprzez zobowiązanie Pozwanego do zwrotu kosztów postępowania w całości, w sytuacji, gdy Pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu w zakresie kwoty 14.000,00 zł,

wniosła o zmianę wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt: XIII GNc 2969/13, w części, w zakresie kwoty 4.224,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2013 r. do dnia zapłaty, oraz w tym zakresie oddalenie powództwa, zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu za postępowanie pierwszoinstancyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację pozwanej wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu jako bezzasadna. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. podkreślenia wymaga, że zgodnie z tym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczane są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w

postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, Legalis). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, Legalis; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowy ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenie (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, Legalis). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice zakreślone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, Legalis).

W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową, zgodną z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. W szczególności potwierdzeniem tej oceny było właściwe dokonanie oceny waloru dowodowego umowy załączonej do akt sprawy oraz zasady obciążenia stron ciężarem udowodnienia okoliczności, z których wywodziły one określone skutki prawne zgodnie z art. 6 k.c.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, iż literalne brzmienie umowy łączącej strony podpisanej przez strony i poprzez fakt wieloletniego wykonywania jej postanowień przez stronę pozwaną, która na żadnym etapie nie zakwestionowała jej warunków i postanowień uprawnionym dawało podstawy do przyjęcia, iż określenie wartości wykonania odzieży w sytuacji rozwiązania umowy i konieczności dokonania rozliczeń w zakresie obowiązku strony pozwanej jej wykupu, było wyłącznym uprawnieniem strony powodowej, przy czym w sytuacji zakwestionowania powyższe okoliczności przez stronę pozwaną to niej spoczywał ciężar udowodnienia tejże wartości. Skoro zatem strona pozwana takiego dowodu w toku niniejszego postępowania nie przedstawiła, brak jest podstaw do zakwestionowania stanowiska strony powodowej wyrażonego w dochodzonym roszczeniu i zaakceptowanym przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów strony pozwanej zauważyć należy, iż spełnienie świadczenia objętego żądaniem pozwu nastąpiło już po jego wytoczeniu przed sąd, co zaś zostało poprzedzone wezwaniem dokonany przez powódkę strony pozwanej do dobrowolnego spełnienia świadczenia, które to wezwanie nie przyniosło na etapie przedsądowym jakiegokolwiek efektu. Wobec powyższego trudno jest uznać, iż strona pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa, które spełniła przy pierwszej czynności.

Mając na uwadze powyższe apelację strony pozwanej należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. orzekając o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 98 k.p.c.